

Mikulás

Jó lenne valami másról beszélni inkább, nem rólad. Például, hogy rászoktam a csokira. Már mint visszazoktam. Két hónap fogyókúrás után tegnap megettem egy csomó mikulást, kinder meglepetést (bár az ajándék újabban elég gagyi...), bountyt, túró rudit és egy tábla milkát. Na jó, három táblát. Aztán nem aludtam egész éjjel, úgy-hogy ma, bár utálok, a rosszulévig ittam magam kávéval.

Veled is így vagyok. Letiltom magam vagy rád szokom, köztes állapot nincs.

Jó lenne valami másról beszélni. Ha itt lennél, nem érezném, hogy hasonlatokat kell keresnem arra, milyen szar, hogy nem vagy itt. Én nem vagyok költő. Nem is leszek. Mint amikor egy favágó kezébe vaslót adnak balta helyett, úgy érzem magam.

Nem értem, hogy ez most mi. Más mozdulatok kellene hozzád. Más mozdulatok, hogy bevágódjak nálad, mint amit eddig használtam. Más szavak, mint amiket megszoktam, mert azokat te is biztos megszoktad már, más lányoktól.

Megyek az utcán, meglátok egy száraz falevelekkel befagyott pocsolót, és te jutsz eszembe. Mert szép. Mert mégis szívesen beletaposnék, hogy törjön össze. Törjön meg legalább, szakadjon fel a jég. És mert én törnék össze persze, nem a jég, ahogy seggre esem a fagyott vízben.

Jó lenne valami másról beszélni, nem rólad. például a fagyiról. hogy végre kitavasodott, és megint lehet napi három gombóc fagyit enni, mint anno veled.

Nem. Ez így nem jó. Le vagyok ragadva, mint egy felolvadt, sáros pocsolóba a cipőm talpa. De ahelyett, hogy törölgetném róla a sarat, inkább ki kéne vágni az egészet a kukába. A cipőt, a sarat, a pocsolót meg főleg ezt a hasonlatot.

Legyen inkább nyár, ne tavasz. Beszélhetnék a vitorlázásról. Egy jó barátommal, aki már nem te vagy, megbeszéltem, hogy elmegyünk körbehajózni a földet. Kettesben leszünk, egész nap ba... beszélgetünk.

Vagy legyen húsvét. Húsvéti csokitojások, a fogyókúra ismét megbukott, de legalább van mit várni. A Mikulás, a Jézuska és a nyuszi, ez biztos pont.

Te sem vagy költő. Az érzelmi nem, csak a mesterséges intelligencia érdekel.

Jó lenne valami másról beszélni inkább, például a Mikulásról. Hogy téged nem láttalak tavaly óta, a Mikulással meg mindennap találkozom egy hónapja, mert már november kö-

zepén kitétték az összes kirakatba a hülye kis csokifigurákat, hogy még véletlenül se bírtam ki legalább a karácsonyi bejglizabálásig az édességmentességet. De a mikulásról legalább nem te jutsz eszembe, hanem az a vicc, hogy a „szádszéle”.

Amúgy meg persze nem érdekelsz. Ma is három buliba mehetek, ahol nem vagy ott, a Mikulás meg igen. És nem rólad beszélek, pláne nem hozzád, hanem csokit eszem, kivásárolom a papírját, és kiteszem az ajtóra a lakásban, ahol már nem laksz ott egy éve. És iszom kávé, hogy csak kettőt kelljen aludni karácsonyig.

Ágota és a szeretők

Óvatosan rákönyöklök a zongorára, úgy, hogy ne szóljon meg. Csak épphogy hozzáérek, nagyon lassan nyomom rá a könyökömet. Kezem a tenyeremben, nézem a kottatartót, a pianínó ereztét, ez a fa az enyém. Ülök és várok. Nem megyek sehová, nincs semmi dolgom. Szeretem a rendet, például a ruhásszekrényben, rövid ujjú pólók, hosszú ujjú pólók, ujjatlanok szín szerint stószokban, szoknyák, téli nadrágok, nyári nadrágok, kánikularuhák, otthoni meleg cuccok, farmernadrágok, pizsamák, hálósingek, bugyik és zoknik összehajtva, összepárosítva egy-egy fiókban, harisnyák típus és szín szerint különválogatva. A könyvespolcon csak szépirodalom, minden más könyvet fiókokban tartok, ábécésorrendbe rendezve persze. Cédék egy másik állványon, fülbevalók és kendők felakasztva a falon lévő nyakkendőtartóra, szintén szín és méret szerint rendezve. A polcokon semmi ne legyen, a sok kacat a rendtelenség hatását kelti, és fölösleges, folyton magyarázkodni kell, mi micsoda, honnan van, miért fontos. Szeretek takarítani és mosogatni, nézni, ahogy megtisztul minden.

Most nem ez van. Nem ülök a zongoránál, hanem pattogok. A szobámban minden összevissza van, bugyik és melltartók egy dobozban a kisasztal aljában, akasztóruhák gurlós fogason a szoba közepén, minden ékszerem a kisasztalon neszesszerben, kisdobozban, szétszórva. A zongorán kották, könyvek, papírok és a laptopom. Felállok, leülök, a darab közben megállok, megnézem, ki írt msn-en, visszaülök, folytatom vagy előlről kezdem. A zongorán nem szabad semmit tartani, mert rosszat tesz neki. A polcokon nincs fent minden könyv, üres helyek maradtak, a többi kötet a bugyisdoboz mellett egy kupacban. Nincs ábécésorrend. A földön mindenféle kacat, folyóiratok, zacskók, testápoló, naptej, képkeretek, körömcsípesz, és az elmúlt heti ruháim.

Nem pakolok el rendesen, mindent oda teszek, ahol épp van hely. Így érdekesebb a szoba. Kimegyek napozni inkább, a kupac aljából előkerült a fürdőruhám és egy vastag pokróc, pont jó a kertbe. Nem szúr a fű, de érzem az illatát, hason fekszem, rajtam keresztül menetelnek a hangyák, viszik haza a kaját. Leejtek nekik egy morzsát a kiflimből, szá-

raz már, egy újság alatt találtam a szobában, de amúgy nincs baja, szeretem rágni a száraz kenyeret. Fekszem a fűben és olvasok, unatkozom, felülök, bekenem magam, visszafekszem, vizet locsolok a hajamra, jól néz ki, ahogy végigfolyik a hideg víz a hasamon, libabőrös vagyok, kánikula van, izzadok.

Nagyon sokat kéne még tennem, hogy az legyek, aki vagyok. Ez a mondat jut eszembe, egy blogon olvastam nemrég. Próbálok elképzelni, hogy valaki nem az, aki. Nem sikerül, alszom inkább, a könyvvel álmodom, továbbgondolok mindent, a vége ezek után nem is érdekel, pont úgy tetszik, ahogy álmodtam. Beállítom az ébresztőt a telefonomon, és visszaalszom megint. Este randim van, ki kell pihennem magam, minden este mással randizok egy hónapig, fogadásból. A mai fiúnak zongorázni fogok, ezért a gyakorlás. Mindenkit máshogy lehet meggyőzni, hogy aludjon ott, de ne akarjon többet. Ez a srác zenész.

Szeretem nézni, ahogy az emberek alszanak. Ezért a fogadás. Főleg férfiakat, néha gyerekeket, nőket nem nézek. A nőket nem szeretem, illetve ők nem bírnak valamiért. Tartanak tőlem. A kisfiúk ugyanúgy alszanak, mint a férfiak. Ha sokat nézed, nincs különbség. Szinte mind horkol, és reggel szomorkodik, amiért nem bírok miatta pihenni. Nem tudok idegenek mellett aludni, folyton felébrednék, inkább el sem alszom. Igyekszem nem mozdulni, egy pózt felvenni és igazodni a másikkhoz. Háttal fekszem, átölel, és jól vagyok. Kilégzés-belégzés, érzek mindent a nyakamon. Igyekszem úgy lélegezni, hogy pont ellentétesen mozogjanak a hasak, mintha egymásba vennénk levegőt. A nagy igyekezettől nem tudok elaludni, nem a horkolás miatt.

Utálok egyedül aludni, minden reggel más mellett szerettem volna ébredni, egy szőke, egy barna, különböző paraméterek, nem részletezem inkább, boldog vagyok mindegyikkel. Az egyik csak bebújik a paplan alá és elalszik csendben. A másik hangos, szuszog, köhög, izeg-mozog. Van, aki többször bepróbálkozik, hátha meggondolom magam és kap valamit, simogat, puszilgat, beletúr a hajamba. Nem szabad gyengének lennem, magamra kulcsolom a kezét, lassan és nyugodtan szuszogok. Van, aki megrázkódik, mielőtt mély álomba merülne. Fekszik nyugodtan, megrázkódik és elkezd horkolni. Az egyik fiú beszélt egész éjszaka, néha még kiabált is álmában, veszekedett valami lánnyal, azt hiszem. Egy magas, vékony, barna hajú férfi felvitt a lakására, és akkor derült ki, hogy van gyereke, két kisfiú, akik egy szobában alszanak vele. Ő csendben sírt a vállamon hajnalig, nem volt együtt ki-belégzés, csak néha szípigott hangosabban, és végig nagyon erősen szorította a kezem.

Egyszer-kétszer azért mégis elaludtam, például egy vörös hajú fiú mellett, náluk, a lakásában. Elzsibbadt a jobb kezem, mert magam alá fektettem, hogy hozzá tudjak simulni a sráchoz. Felébredtem reggel, próbáltam mozdítani a végtagjaimat, jobb láb megy, bal láb megy, bal kéz szintén, de a jobbat nem érzem. Felemelem a másik kezem segítségével, de mintha nem is az én testem lenne, hanem valami rám szerelt tartozék, amit kikapcsoltak. Mint egy gumikéz, billent ide-oda.

A nevem Ágota, huszonhat éves vagyok, és a barátaim szerint túl sok férfival voltam egyszerre, túl gyakran. Alapítottak egy bandát, Ágota és a szeretők a neve, eddig egy ugyanilyen című slágerük van. Csak férfinevekből áll, most inkább nem sorolnám. Kitalálták ezt a játékot, harminc napig együtt kell aludnom huszonkilenc különböző férfival vagy fiúval, de még csak nem is csókolhatom meg őket. Az első két hétben rendet tartottam a lakásomban, tisztaság volt, sehol semmi előpakolva, ne tudják meg olyan könnyen, ki vagyok, maradni kelljen beszélgetni. Egy hete máshogy van a rend, minden máshol van, mint ahol kéne lennie. Egy fiú szobájában láttam ezt, ott semmi nem úgy volt, ahogy lenni szokott. Az ágyat a szoba közepére toltá, körben ruhák, kanál, tányér, pohár, borotvakészlet, kábelek a földön, könyvek az italtálcán, cipők a könyvespolcon, a radiátorra egy

fadeszkát tett, azon tartotta a könyvek másik részét, a mosógép tönkrement alkatrészeit, üres sörösdobozokat, dezodort.

Tetszett a berendezés meg a fiú is, ezért rendeztem át a lakást én is. A harmincadik napon, ha sikerül megtartani a fogadalmat, újra találkozhatok valamelyikükkel. Ezzel a fiúval fogok. Ma van a huszonhat. Zenész, szőke, hosszú hajú, szépszemű.

nincs ott

Tényleg nem képzelek semmit, még csak egyszer találkoztunk. boldogság, szerelem, gyerekek, együtt vitorlázánánk az egészvilágon át. szép, barna haja van és magas. hosszú a haja, szakállas. régebben nem volt szakálla, úgy kisfiús, ezt a neten talált képeiből tudom. fiatalabb nálam egy évvel. az unokahúgom egyéves, nagy haja van, szőke, ötcentis haj. nem beszél, semmit nem mond, csak hogy nem és hogy baba.

néha olyan emberek hiányoznak, akiket nem is ismerek. távol vagyok mindenkitől, egy vitorlášajón ülök. vitorlásan egy olyan emberrel, akibe szerelmes tudnék lenni. közben egy másik fiú pontosan ezt írta meg tegnap sms-ben. hogy bármikor belém tudna szeretni. ő nem magas, nincs barna haja és szakálla. öreg. jól ismerem, régóta. két gyereke van és nincs felesége. sosem házasodtak össze.

nem képzelem el, hogy elhagyja értem a majdnemfeleségét. meg azzal a másikkal sem képzelem el, nevezzük f-nak, a teljes nevét még nem tudom, az egész életemet. egy vitorlásan ülnék ketten, világszerte, és tökéletesen megérteném, amit magyarul. egy nyelven beszélünk. tudna magyarul, én meg franciául. vagy inkább nem is beszélgetnénk. ülünk a vitorlásra, nem ketten, hanem sokan, barátokkal, ismerősökkel, tízen. akkora vitorlás, hogy van rajta zongora is, meg két srác hozott gitárokat, esténként zenélünk. improvizálunk, ők is, f. énekel. angol, román, német, kínai, szlovák, francia, japán, olasz, osztrák, magyar. mindennap főzünk valami különlegeset, otthoni ízeket, paprikás krumplit, ratatouille-t, sushit, mindig más van soron. sok évig úton vagyunk, megtanuljuk egymás nyelvét, mire visszaérünk, keverjük mindet. a magyarba véletlenül kínai szavakat olvasunk vagy szlovákokat. azt mondom, je t'aime. azt mondom, ja, natürlich. azt mondom, mille grazie vagy minchia, quant'e bella la mafia. azt mondom, je ne suis pas ta mère. azt mondom, itadakimaszu. azt mondom, xie xie. egy darabig viszont nem nagyon beszélünk, csak angolul, franciául és németül, de főleg zenélünk. a kínaival és a japánnal elműtatjuk egymásnak, mit szeretnénk. kezek a fej alá, a pohárra mutatok és nemet intek, aztán a kezemmel úgy teszek, mintha menne egy pici emberke, majd integetek, annyit tesz, mint: álmos vagyok, nem iszom több bort ma este, jó éjszakát. kikötünk a világ különböző pontjain. mauritius, cook szigetek, réunion, tonga, tokelau, nlue, kiribati, jarvis szigetek, madagaszkár, hawaii, fokföld, taiwan. ha elsüllyed a vitorlásunk palmerston atollnál, átkérdezzük egy másikra.

nem süllyed el.

inkább mégsem vagyunk sokan. kicsi a vitorlás, alig férünk el ketten, nem kell a zongora, nem kellene gitárok. f. főz, én mosogatok. esténként filmet nézünk vagy felolvassuk egymásnak a világirodalmat. útikönyveket nézegetünk, ha'apai szigetéről meg dél-ázsiaról. megtanítja, hogyan kell kiszámítani az útvonalakat. Északi szélesség negyvenhat fok tíz perc, nyugati hosszúság egy fok tíz perc. elindulni nehéz, utána már megy minden magától, ha fúj a szél, visz a hajó. ketten vagyunk, beszélgetünk, elmeséli, volt egy ukrán barátja, akivel együtt játszottak egy filmben. az ukrán srác elmenekült, hogy ne sorozzák be ukrájnában, gondolta, szerencsét próbál németországban, de aztán beleszeretett egy francia lányba, átköltöztek együtt bordeaux-ba, és most német ss-tisztet játszik egy francia sorozatban. f. nem színész, hanem.

egyszer találkoztunk, kelljen más is, nem tudom, ki ő. nem kell más. f. sem érdekel, csak akit elképzelek belőle. hegyet mászik, autóversenyez, ejtőernyőzik, motorozik, biciklizik, repül. beszél franciául, portugálul, spanyolul, angolul és egy kicsit olaszul. magyarul nem. igazából. szerintem beszélhetne inkább magyarul, lehetne magyar, félig osztrák anyával, esetleg francia apával. vagy mondjuk kiköltözött franciaországba még kiskorában, de megtanult magyarul. ez reálisabb, igen, tud magyarul, mert az anyja osztrák-magyar, és franciául-magyarul egyszerre beszélünk, megtanítjuk egymást. meg persze a gyerekeinket is, akik öt év múlva születnek. vagy hat.

az unokahúgom igazából már két és fél éves. azt is tudja mondani, hogy eltűnt a fejed, mert kikapcsoltam a képernyőt.

az ile de ré egyik kikötőjében csak pár centi víz van a csatornában apálykor. bemenni be lehetett a többi vitorlás közé, akkor még volt víz, de most nincs. a csatorna lezárva, a helyiek motorcsónakjai szárazra kerültek, mintha megfeneklettek volna. szép látvány, olyan pont, mint amikor egy autót a vízben látsz. bemegyünk a kikötőbe, jön az apály, egy zsilippel lezárják. mások mondják meg, mikor indulhatunk.

nem indulunk semerre. egy helyben vagyunk, nem is ismerjük egymást, egyszer találkoztunk. nem képzelek hozzá semmit, se barátokat, se gyereket és családot és boldogságot, semmit. ülünk egymás mellett egy étteremben, ez van. ülünk, többen, beszélgetünk, nem értem rendesen, amit mond, mesél, viccelődik, én is mesélek. aztán inkább zongorázom neki, az étteremben lehet zongorázni. eljátszom, amit soha senkinek nem merem még, mert nem megy elég jól. f. szereti, azt hiszem, ahogy zongorázom. elmeséli, hogy volt egy dán barátnője, eddig csak belé volt szerelmes egész életében, mert ott nem volt tét, tudták, hogy nyolc hónapjuk van együtt és kész, vége.

inkább mégis hajón vagyok az óceán közepén. nem kötök ki sehol. ■ ■ ■

■ ■ ■

Kupa Júlia: modern magyar irodalom MA-n végzett, francia-magyar tanári MA-ra jár. 2009 óta publikál irodalmi folyóiratokban, előkészületben *Nincs ott* munkacímű rövidprózaötete.

